



# Een godsgeschenk

**V**oorzichtig, met kleine pasjes, loopt Dotty door de sneeuw. Waar deze nog rul is, valt het mee, maar waar al veel voetstappen zijn gezet, is het verraderlijk glad. Ze komt net van het consultatiebureau waar ze op haar kop heeft gekregen van een of andere muts, die vond dat ze beter met de kinderwagen had kunnen komen. Dat mens bleef maar zeuren over het risico dat ze uit kon glijden en dan op haar kleintje zou vallen! Dom wijf; ze is toch niet achterlijk! Ze hééft helemaal geen wagen meer, maar dat heeft ze niet gezegd. De kinderwagen die ze vlak voor de geboorte voor tien euro bij de kringloopwinkel kocht, is vorige week door één van zijn assen gezakt. Een fruitkistje van de supermarkt bracht uitkomst. Daar staat de wagenbak nu op, want de wagen is ook wieg. Dus knoopte ze vanmorgen een grote sjaal om, zoals je dat ook wel ziet bij Afrikaanse vrouwen. Balder met zijn kontje steunend op haar heup. Haar arm stevig om hem heen; zijn lijfje lekker warm tegen het hare. Vet trots was ze op haar vinding, maar die ouderwetse verpleegteef heeft haar trots de grond in geboord met haar

gezeur. Toch moet ze zichzelf bekenen dat ze nu extra voorzichtig loopt. Met Balder was gelukkig alles goed. Dat kon ook haast niet anders want hij groeit als kool. Ze had zijn naam al gekozen ver voor zijn geboorte. Het móést wel een jongetje worden, want een mooie meisjesnaam diende zich niet aan in haar hoofd. Balder, de dappere. Zo stond het in het namenboek dat ze bij de bibliotheek had doorgebladerd. Ze had ook even snel bij haar eigen naam gekeken, dat was wel lachen: Dorothea: godsgeschenk. Het gloeit ergens diep van binnen als ze kijkt naar het kleine koppie tegen haar borst. Hij slaapt, de kleine aap. Voorzichtig trekt ze een wantje uit en voelt aan het ronde knuistje. Lekker warm! Even knijpt ze bezwerend haar ogen dicht. Zij gaat alles anders doen, anders dan die zogenaamde moeder van haar, dat heeft ze haar ventje beloofd.

Het was moeilijk geweest, de eerste weken op de flat. Het was Balder en zij, zij en Balder. Hij had veel gehuild. Ze vond het niet fijn om hem achter te laten, ook al sliep hij nog zo rustig. Dus sleepte ze hem voortaan overal

mee naar toe, in de kinderwagen, tot het onderstel instortte.

Vorige week heeft ze heel lang in een poepchique babyzaak staan dubben bij de wantjes. Twee van die kleine dingen en dan zó achterlijk duur. Ze hing ze weer terug en stopte zijn handjes steeds onder de dekens, zinloze actie; hij zwaaide met zijn armpjes in het rond. Armpjes met vuurrode koude knuistjes. Ze pakte de wantjes weer van het haakje. Met een snelle ruk trok ze het prijskaartje eraf. Ze keek vluchtig om zich heen, niemand te zien. Haastig deed ze Balder de wantjes aan. Met een bonkend hart reed ze de winkel uit. Ze verwachtte dat er alarmbellen zouden gaan rinkelen, maar het bleef stil.

Langs de stoeprand is de sneeuw veranderd in vieze drek. Voor de winkels is de stoep geveegd, dat loopt een stuk relaxter. Overal klinkt kerstmuziek. De etalages stralen koopbare gezelligheid uit en staan dus vol met onbereikbare dingen. Ze wiegt haar zoon op de maat van de muziek en belooft met haar mond vlak bij zijn oortje: “Volgend jaar Balder, dan vieren we kerst!”

Als ze voor de babywinkel langs moet, kruipt ze dieper weg in haar jas. Voorbij de winkel gaat ze de hoek om. Het parkeerterrein over en ze is bijna thuis. En dat wordt tijd ook, haar borsten staan op knappen, het is hoog tijd om te voeden.

Er staat iets in de weg. Een onderstel van een kinderwagen. Zo'n hele moderne, met dikke stoere banden en een klikklak inklapsysteem. Wie zet dat nu midden op de stoep! Het ding is van een vrouw die, gebogen en met de rug naar haar toe, bezig is een baby op de achterbank van haar auto vast te sjoeren. Het ding staat daar gewoon onbewaakt midden op het pad! Dotty's handen sluiten zich om de zachte handgreep van het wagenonderstel. Even twijfelt ze nog; duwt hem een stukje voor zich uit. Dan versnelt ze. Kijkt niet om. Zigzagt tussen auto's door. Het ding rijdt licht, ook door de sneeuw. Die vrouw koopt wel weer een nieuwe, sust ze het stemmetje in haar hoofd. Ze heeft toch gezien wat voor auto dat mens heeft! Daar hoort een man bij die zegt: Geef niet schatje, koop maar een nieuwe! De sleutel gaat maar moeilijk in het slot van de portiekdeur. Paniekerig kijkt ze om. Niemand te zien. Snel opent ze de deur. Balder is wakker geworden en begint te huilen. Zijn stemmetje galmt door de portiek. Ze houdt haar hand over zijn mondje en wiegt hem heen en weer. "Stil nou Balder. Straks komt de buurvrouw kijken en dat moet niet. Eerst dit ding naar boven." Het ventje is stil en Dotty luistert even met ingehouden adem. Zachtjes klappt ze het wagenonderstel in en zeult het de betonnen trap op naar de flat.

Thea kijkt verbaasd op van de catalogus als ze de klant, die ze net heeft uitgezwaaid, weer binnen ziet komen. Ze zucht onmerkbaar en forceert een glimlach. "Iets vergeten?" De uitdrukking op het gezicht van de vrouw tegenover haar is een mengeling van boosheid en verbijstering. "Dit gelooft u niet! Mijn wagen is gejat! Net, twee minuten geleden..."

hierachter op het parkeerterrein!" "Hoe bedoelt u?" Aan de arm van de vrouw hangt een maxicosi met daarin de baby voor wie ze net de halve winkel overhoop heeft moeten halen. De smaak van de paracetamol die ze daarna heeft geslikt, proeft ze nog in haar mond.

De vrouw volgt haar blik en zegt: "Gelukkig alleen het onderstel! Ik sta gebogen met mijn hoofd in de auto om de kleine Joeri vast te zetten, ik draai me om, weg wagen!" "Is ie niet weggerold? Of even door iemand opzij gezet?" "Nee, nee echt niet! Denkt u dat ik niet rondgekeken heb!" "Gelukkig niet met baby en al," probeer Thea de vrouw te kalmeren. Ze krijgt een raar gevoel in haar maagstreek en hoort zichzelf zeggen: "Wat wilt u dat ik doe? Wacht, laten we even naar het personeelskamertje gaan, daar heb ik koffie. En dan kunnen we, als u dat wilt tenminste, de politie wel even bellen."

Haar benen zijn loodzwaar als ze eind van de dag de winkel afsluit. Wat een gedoe. En eigenlijk heeft ze er niets mee te maken. Het wagenonderstel is gestolen op het parkeerterrein. Dat die vrouw bij haar naar binnen liep om haar hart te luchten en niet bij de groenteboer een winkeldeur verder, kwam doordat ze toevallig net in Thea's winkel geshopt had. Maar ze weet dondersgoed waarom het haar zo bezig houdt. Vlak voor het voorval heeft ze het meisje langs zien lopen... De eerste keer dat ze haar zag, ongeveer een jaar geleden, stond haar hart een paar seconden stil om

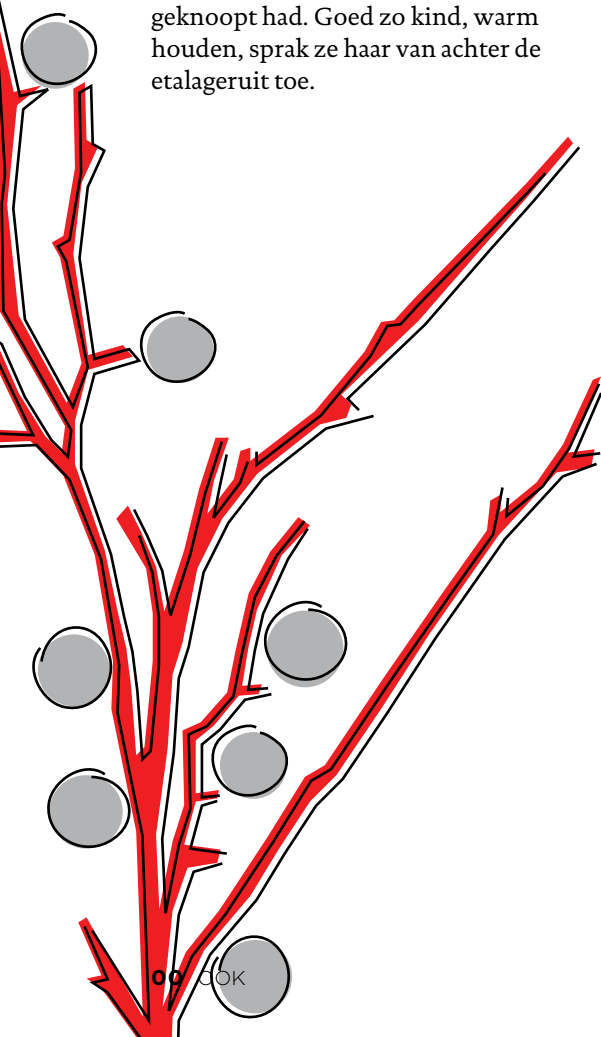
vervolgens vervaarlijk te gaan bonzen. Ze kon haar ogen niet geloven! Net Nicole. Echt sprekend! Ook zo'n smal gezichtje. Lang sluik haar waarop alle kleuren verf al eens waren uitgeteerd, nu blond met rode plukken. Strakke spijkerbroek, zo'n heupgeval. Alleen die piercing door haar wenkbrauw, dat had Nicole nooit gemogen. Het meisje liep vaak langs de winkel. Ze moet dus ergens in de buurt wonen. Soms was ze in gezelschap van een blonde jongen, met nog veel meer piercings, maar meestal was ze alleen. Al die keren liep ze even naar de etalage om haar na te kunnen kijken. Ze kon er geen weerstand aan bieden. Lette op elk detail. Kleding, haardracht, veranderende trekken in het gezicht. Een jaar of achttien schatte ze haar. En dan verbeeldde ze zich dat Nicole daar liep. Dat ze zo naar buiten kon lopen om haar dochter te roepen. In de loop van de zomer werd voor het eerst het ronde buikje van het meisje zichtbaar. Dat schokte haar meer dan ze wilde bekennen. Niet alleen vanwege het feit dat het meisje nog jong was. Maar nog schrijnender was de wetenschap dat er hoogstwaarschijnlijk ergens iemand oma werd. Iets dat ze zelf zo graag had willen worden. Na het verongelukken van Nicole raadde iedereen haar aan de babywinkel van de hand te doen.

Haar hart stond stil.  
Dat was net Nicole die  
daar liep. Echt sprekend!

Waarom zou ze naar al dat aanstaande en jonge moedergeluk blijven kijken als ze net haar kind verloren had? Maar ze ging door. De winkel was haar houvast, haar reden om op te staan als de wekker afliep, haar afleiding. Nicole was bovendien geen baby meer, maar zestien toen ze stierf.

Ze rukt nog eens aan de winkeldeur om te controleren of hij goed op slot zit. Haar geklede pumps heeft ze, voor ze naar huis ging, verwisseld voor snowboots. Het is licht gaan vriezen, dat merkt ze aan de wolkjes die ze uitademt. Het sneeuwt niet meer. De feestverlichting geeft het centrum een gezellige uitstraling. Ze besluit nog een blokje om te gaan, het is windstil en heerlijk buiten na een dag binnen. Maar ze kan de gebeurtenissen van die middag moeilijk van zich afzetten.

De buik van het meisje groeide gestaag. Het werd kouder; ze droeg een spijkerjasje, waarvan alleen de bovenste knoop dicht kon. Later zag Thea dat ze een warme sjaal om haar buik geknoopt had. Goed zo kind, warm houden, sprak ze haar van achter de etalageruit toe.



## Eigenlijk haat ze kerst, sinds Nicole er niet meer is

Op een dag stond het meisje ineens in de winkel. Thea liet de klant die ze aan het helpen was botweg in de steek en haastte zich naar het meisje. “Kan ik je helpen?” Ze bloosde. “Nee, denk ’t niet. Veel te duur,” zei ze en ze draaide zich snel om. In een opwelling duwde Thea haar een knuffelhaasje in de handen. Het was het eerste dat ze uit het schap kon graaien. “Alsjeblieft. Actieweek. Dat is gratis voor iedere klant.” Het was de eerste keer dat ze haar van zo dichtbij zag. Ze droeg nu een winterjas die veel te groot was, maar wel om haar buik paste. Ze zag er wat slonzig uit; had donkere kringen onder haar ogen. Maar het waren vooral de ogen zelf die Thea troffen toen het meisje haar dankbaar aankeek en dankuwel stamelde: blauw, net als van Nicole, maar wat een trieste uitstraling! Nicoles ogen lachten altijd. Een aantal weken later betrapte ze zichzelf erop dat ze vaak in de buurt van de etalageruit stond als er geen klanten in de winkel waren, terwijl er toch genoeg te doen was op de winkelvloer. Ze begon zich zorgen te maken. Ze had het meisje een tijdje niet gezien en niet de indruk dat ze al op het laatst liep. Er zou toch niets misgegaan zijn? En ineens liep ze daar, trots, achter die ouderwetse kinderwagen. Het zien van het meisje achter haar wagen was een opluchting. De tranen sprongen Thea in de ogen. Stel je niet aan, sprak ze zichzelf toe, je kent dat kind niet eens! Maar ze kon het niet helpen; ze voelde zich een moment oprecht gelukkig en dankbaar.

Thea staat stil op het grote parkeerterrein. Het plein ligt er verlaten bij. De gedeeltelijk gesmolten sneeuw is aan het bevriezen en maakt het terrein tot een onbegaanbare ijsvlakte. Hier is het dus gebeurd. Het kan bijna niet missen. Nog geen anderhalve minuut daarvoor heeft ze haar langs de winkel zien lopen. Zonder wagen. Ze had een sjaal tot draagdoek geknoopt en hield haar kleintje tegen zich aan. Thea voelt zich misselijk worden. Het is erger gesteld met het meisje dan ze dacht. Twee weken geleden was ze in de winkel, met die jarenzeventigwagen. Op een drukke koopavond. Ze stonden met z’n tweeën in de zaak die avond, de parttime hulp en zij. Thea gaf haar collega een seintje dat ze even rond ging lopen. Ze wilde het meisje aanspreken, even in de wagen kunnen kijken. Ze wist niet eens of het een jongetje of een meisje was! Op het moment dat ze haar zag, was het meisje al weer op weg naar de uitgang. Teleurgesteld keek Thea haar na en zag nog net twee armpjes zwaaien boven de wagenbak, met gloednieuwe wantjes aan de knuistjes.

Thea haalt diep adem en voelt de vrieskou in haar longen. Haar ogen scannen het parkeerterrein af. Waar zou ze wonen? Wat moet ze met alleen een onderstel? Vanmiddag heeft ze tegen de politie verklaard niets verdachts gezien te hebben. Dat is toch ook zo? Ze heeft helemaal niets gezien! Dat meisje is een dievegge, misschien wel zwaar aan de drugs. Wie weet wat voor ellende dat allemaal met zich meebrengt als zij zich ermee gaat bemoeien. Het komt

natuurlijk door de naderende kerst, dat ze zo week is. Eigenlijk haat ze kerst sinds Nicole er niet meer is. Ze zal blij zijn als ze de feestdagen weer heeft gehad. Ze zucht. Rondhangen op een verlaten parkeerplaats heeft geen enkele zin. Gewoon naar huis en warm worden met een flink glas port bij de verwarming.

Het is rustig in de zaak.

Thea staat te balanceren op een trapje en probeert een grote kerstman op te hangen aan het plafond.

“Hallo, mag ik wat vragen?”

Haar hart slaat een paar maal over.

Voor haar staat het meisje, met haar kleintje in de sjaal op haar heup. “Ja?” zegt Thea zo vriendelijk mogelijk.

“Nou, ik heb van een kennis zo’n ding gekregen maar zonder bak..” en ze wijst op een wagen die keurig in het gelid in de winkel staat, “maar mijn bak past er niet op en nou dacht ik, misschien kun je die ook los bestellen. En kan dat in termijnen?”

“Welke bedoel je precies?” vraagt Thea. “Die daar,” wijst het meisje weer. “Dat moet ik even navragen, dat weet ik zo niet. Loop maar even mee naar het koffiekamertje.”

Thea loopt voor het meisje uit naar de personeelsruimte. Ze wijst haar een stoel en mompelt: “Een een momentje, ben zo terug,” en verlaat het kamertje.

Met trillende knieën staat ze bij de toonbank, de hoorn van de telefoon in de hand. Terwijl de kiestoon al is overgegaan in een gesprektoon, staart ze naar het toestel.

Het is haar burgerplicht om te bellen! Er zit een dievegge in het kamertje achter haar! Langzaam legt ze de hoorn op het toestel.

De deur van het kantoortje piept zacht als ze hem opendoet. Het meisje kijkt even op en glimlacht. Ze heeft haar kindje uit de sjaal gehaald, haar jas losgeknoopt en haar T-shirt opgestroopt. Zachtjes neuriënd voedt ze haar kindje.

“Is het een hij of een zij?” vraagt Thea met een dikke keel.

“Een hij, hij heet Balder. Zelf uitgekozen,” antwoordt het meisje trots.

“En jij, hoe heet jij? Mag ik dat vragen?” “Tuurlijk. Dotty. Van Dorothea,” voegt ze er verklarend aan toe. “Dat meen je niet! Godsgeschenk!” “Hoe weet je dat?” Het meisje kijkt verbaasd op.

“Ik heet Thea, van Theodora, zelfde betekenis, toevallig hè?”

Het meisje lacht en kijkt Thea een ogenblik doordringend aan. Dan buigt ze zich weer over haar kindje en neuriet verder.

“Dotty?” Thea moet haar keel schrapen voor ze verder kan.

“Dotty, ik weet hoe jij aan dat onderstel gekomen bent.”

Het meisje kijkt verschrikt op en trekt haar t-shirt naar beneden. Met ogen die drie tinten donkerder zijn dan daarnet kijkt ze fel naar Thea, terwijl ze de geschrokken huilende Balder in de doek probeert te proppen.

“Laat maar zitten, die bak, trut. Ik ga wel naar een andere winkel!”

Thea blijft in de deuropening staan. De tranen branden achter haar oogleden.

“Dotty, niet weggaan. Ik had allang de politie kunnen bellen als ik dat gewild had. Maar ik geloof niet dat jij...”

“Pff, je kunt niks bewijzen, of wel!”

Het laatste komt er wat onzeker uit en dat geeft Thea de moed om door te pakken.

“Ga zitten,” zegt ze streng. “Laat in elk geval die kleine verder drinken en luister naar me.”

Weer zit Dotty in het koffiekamertje. Thea heeft haar op het hart gedrukt daar te blijven zitten en zich niet te laten zien. Ze heeft zich gelukkig aan de afspraak gehouden en het onderstel naar de winkel teruggebracht.

Daar heeft Thea hem teruggegeven aan de rechtmatige eigenaar. Ze heeft een mooi verhaal opgehangen over een dader die wroeging heeft gekregen. Het liegen ging haar niet slecht af. De mensen hebben haar hartelijk bedankt en daarmee was de kous af.

Ze heeft de vorige keer, nadat ze Dotty had geconfronteerd met haar diefstal, nog lang met haar gepraat. Gehoord over haar moeder, haar vader en de blonde jongen, die haar allemaal in de steek lieten. Over hoe moedig ze helemaal alleen voor haar kleintje zorgt. Op haar beurt heeft ze Dotty verteld over Nicole.

Ze gaat het kantoortje in en vraagt:

“Wat doe jij eigenlijk met kerst?” Het floept er zo maar uit. Dotty haalt haar schouders op, alsof het de gewoonste vraag van de wereld is. “Niks bijzonders. En jij?”

“Ook niets bijzonders. Zullen we er met z’n drieën iets moois van maken?”

En dan fluistert Dotty zachtjes iets tegen haar kindje. Thea kan het niet goed verstaan, maar ze denkt het gehoord te hebben. Of heeft ze verstaan wat ze zo graag zou willen horen? Nee, ze weet het zeker. Dotty zei: “Balder, je krijgt een oma van de kerstman.”

# Het is haar burgerplicht om te bellen. Er zit een dievegge in het kamertje